

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LAUREN LAYNE

Läbi ja lõhki manhattanlane

Originaali tiitel:
Lauren Layne
Made in Manhattan
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Raamat on väljamõeldis. Igasuguseid viiteid ajaloolistele sündmustele, päris inimestele või kohtadele on kasutatud väljamõeldud olukordades. Teised nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili ning igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või inimestega, olgu elus või elust lahkunud, on juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2022 by Lauren Layne. All rights reserved.
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

D06431423
ISBN 978-9949-87-094-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Üks

Violet Victoria Townsend oli teadlik, et ta oli nagu *snobismi* kehastus.

Iga tänavakunstnik oleks hellitatud Ülem-Manhattani printsessina joonistanud just teda. Lääkivad juuksed? Olemas. Asjatundlikult näole kantud, samas peaaegu märkamatu jumestus? Olemas. Kaunis, kuid mitte nii kaunis, et päid pöörama panna? *Jep*.

Ta küüned polnud kunagi murtud ega juukseotsad katki. Ta riided oli neutraalsetes toonides ja ta kandis nendega alati lihtsat, alahinnatud pärlkaelakeed. Isegi ta kodune aadress oli silmi pööritama ajavalt klišeelik. Ta oli elanud samas Madison Avenue korteris üheteistaastasest saati, kui vanaema ta enda juurde elama võttis.

Kas see tegi temast otsekui karikatuuri? Võimalik. Kuid ta oli eneseteadlik karikatuur. Violet oli enda kohta kuulnud *kõiki* võrdlusi Blair Waldorfi, Charlotte Yorki ja Holly Golightlyga seoses ning sellega ammu leppinud.

Nii et jah. Ta võis vahel peapaela kanda ja sageli *tegigi* seda. Tal oli käekotti mahtuv koerake, kes oli nime saanud ühe luksusbrändi käekoti järgi (Coco nagu Chanel). Kas ta käis vahel Hamptonsis suvitamas? Tõepoolest ja ta oli süüdi ka selles, et kasutas *suve* nagu tegusõna.

Kuid Violet Townsend oli ka lahke võõraste vastu, arvestas teiste inimeste tunnetega ja jagas neile heldelt oma aega. Ta

tuli peole alati ideaalse kingitusega. Tema hilistel hommikusöökidel pakuti rohkelt Mimosasid ning kvaliteetset peekonit ja taimetoitu.

Violet oli hõivatud poole tosina heategevusega, käis kolmapäeva pärastlõunatel vabatahtlikuna õpetamas ja keeldus iga-sugusest keelepeksust, teades sellegipoolest kõigi kohta kõike.

Ta ei oodanud selle kõige eest mitte mingit medalit. Kuid ta leidis, et kuna tal oli vedanud ja ta oli sündinud jõukasse perre, siis oli parem, kui ta oli ka tubli ja lahke inimene.

See oli põhjus, miks ta ei kõhelnud edasi lükkamast kohtumist *enda* pikaajalise parima sõbrannaga, kui ta kadunud vana-ema parim sõbranna teda pühapäeva pärastlõunaks enda juurde kutsus.

Edith Rhodes oli täpne ja konkreetne naine. Violet teadis seda; ta oli pärast ülikooli lõpetamist mõnes mõttes Edithi parema käena töötanud. Ent ehkki Edith oli nõudlik ja edukas tegevjuht, polnud ta tähtsust täis. Ta päev oli minuti pealt kavandatud ja ta uskus, et *hädalukorra* sünonüüm on *halvasti ette valmistatud*.

Teisisõnu polnud ta naine, kes oleks niisama abi küsinud. Kui Edithil oli teda kohe vaja, siis see tähendaski, et *kohe*. Ja et miski oli valesti.

Januari pärastlõuna oli päikeseline, kuid jahe, kui Violet kõndis lühikest teed Edithi Park Avenue koju. Ta oli end täiuslikult korda seadnud, sest Edith oli õpetanud talle nende aastate jooksul, mil oli ta oma tiiva alla võtnud, et kriisiolukordadele on kõige parem vastu astuda värvitud huulte ja kaurite kontsakingadega.

Violet kandis tumepunaseid kontsakingi, halle pükse, valget pluusi ja loomulikult pärleid, millest oli saanud nagu tema firmamärk, isegi kui nende saamislugu oli veidi kurb.

Kuid Violetile ei meeldinud sellest mõelda.

„Tere päevast, Alvin!“ ütles ta, astudes esikusse ja naeratades Edithi juures elavale ülemteenrile, kes oli ühtlasi ka ta maja-pidaja ja truu kaaslane.

Mees vaatas rõhutatult Violeti jalgade poole, kus tavaliselt kargles Coco. „Ja kus mu väike daam on?“

„Kodus, magab iluund. Talle ei meeldi külm ilm ja kõik ta parimad kampsunid on mustad,“ vastas Violet, pilgutades silma, ehkki ta mustapesukorvis oli *tõesti* palju väikese Yorkshire'i terjeri koerakampsuneid.

Ta mõõtis pilguga Alvinit. „Kuidas meil täna läheb?“

Mees võttis ta jaki ning patsutas käega oma veidi ümarat kõhtu, näides õnnetu olevat. „Kõht, kullake! Ilmselt maohaavad. Asi võiks muidugi palju hullem olla.“

„Mm,“ ümises Violet kaastundlikult ja surus keele vastu põske. „Kurb kuulda! Mida dr Howell ütles?“

Mees vaatas talle otsa, kulm kortsus, meenutades tusesena pigem kuue- kui kuuekümneaastast.

Violet ootas. Kannatlikult.

Mehe kulmukortsutus süvenes veidi, kui ta turtsatas, siis leebus. „Gaasid,“ tunnistas ta. „Aga arst näis veidi hajevil olevat. Ma lähen ilmselt nädala pärast tagasi, kui ta pea on selge.“

„Muidugi,“ ütles Violet. Ta osutas Alvini jalgadele. „Ja varvas?“

Eelmisel nädalal oli Alvin diagnoosinud oma valutaval varbal gangreeni, mille ainsaks raviks oli amputeerimine, ehkki Edith oli talle meelde tuletanud, et ta oli selle varba vastu söögi-toa puhvetkappi ära löönud.

Alvin pilgutab silmi ja polnud kahtlustki, et tal oli raske oma arvukate haigustega järge pidada, siis aga vastas veidi ujedalt. „Oh! Varbal on juba parem.“

„Tore!“ Violet naeratas. „Mul on hea meel, et see sulle ikkagi alles jääb.“

Mees ajas silmad vidukile, siis vibutas talle noomivalt sõrme. „Kui sa väike olid, siis sa polnud nii ninakas.“

„Kes siin ninakas on?“ küsis Violet süütult, suudeldes teda põsele, astudes samal ajal salongi poole. Alvin oli väsitav hüpohondrik, aga ta oli ikkagi *tema* hüpohondrik. „Kas Edith on siin?“

„Jah.“ Alvini lustakus kadus, asendudes murega, kuid mitte oma maohaavade/gaaside pärast.

Uks oli paakil ja Edithi pea nõksatas üles, kui Violet tuppaa astus.

„Violet!“ ütles ta ohates tulija nime ning Violet muutus murelikuks. See Edith, keda tema tundis, polnud kunagi endast väljas, aga naine ta ees nägi habras välja.

Edith näis ta mõtteid lugevat, sest ajas selja sirgu.

„Kus Coco on?“ küsis ta kulmu kortsutades, vaadates pöranadat, kus Violeti koer tavaliselt ringi jooksis.

„Kodus,“ vastas Violet, istudes ta kõrvale väiksele diivanile, võttes ta käe ja asudes asja kallale. „Mis lahti on?“

Edith neelatas, tõstes teise käe, et oma kaelakeed näppida. Violeti mure muutus nüüd ärevuseks. Edith Rhodes *ei* näppinud kunagi midagi.

Vanem naine lasi käel aeglaselt, mõõdukas tempos sülle langetada, nagu oleks üritanud enda üle kontrolli saavutada. „Asi puudutab Adami.“

Violet pigistas kaastundlikult Edithi kätt. Naise ainus poeg oli kõigest mõned kuud tagasi surnud. Kaotus oli Edithile rängalt mõjunud, kuid Violet kahtlustas, et isegi tema oli teadnud, et oli Adami kaotanud sõltuvusele ja pidutsemisele juba ammu enne seda, kui mees alkoholi ja heroïini üledoosi tõttu suri.

Mistõttu Edithi murelikkus nüüd mõjuski nii segadustekitavalt. Vahest oli see hilineanud reaktsioon, ehkki Edith ei tundunud seda tüüpi olevat. Ta tegeles kõigea siin ja praegu.

Edith neelatas, seejärel kõhatas, pilk närviliselt toa kauge-masse nurka sööstmas, enne kui Violetile naasis. „Sa ju tead, et Bernard ja mina lootsime ettevõtte Adamile jätta.“

Violet noogutas, varjates hoolikalt oma skeptilisust selle suhtes, kuidas *see* oleks pidanud välja nägema. See Adam Rhodes, keda Violet oli tundnud, poleks suutnud isegi limo-naadi müügilehti üle võtta, Rhodes Internationali konglomeraadist rääkimata. Violet oli sisuliselt küll alluv, kuid olles mitu aastat olnud Edithi parem käsi ja isiklik assistent, oli ta selle äri kohta piisavalt õppinud, teadmaks, et mitme miljoni dollari väärtuses kinnisvarainvesteeringuid oli nende laual igapäevane nähtus; see polnud koht mehe jaoks, kelle peamiseks mureks töö oli olnud see, et ta nurgapealse kabineti puhvetkapp oleks täis ta lemmikburbooni.

„Teadmine, et Rhodes läheb pereringist välja, tegi Adami surma kaks korda raskemaks,“ jätkas Edith ja neelatas. „Ma oleksin pidanud sellega ammu leppinud olema, sest Adam oli ju selline, nagu ta oli, ja pere ainsa lapsena polnud ta ka abielus...“

Violet noogutas uuesti, seekord mõistvalt. Edith oli eelmisel aastal kaotanud oma armastatud abikaasa, seejärel mitu kuud hiljem oma poja. Kuna Violet oli kaotanud kõik oma pereliik-med, teadis ta liigagi hästi seda valu ja tunnet, kui pole mitte midagi – ega kedagi –, millest või kellest kinni hoida. „Mida ma teha saan? Mida sul vaja oleks?“

Edithi sinised silmad vaatasid kiindunult talle otsa. „Sa oled alati mu vastu nii hea olnud.“

Violet vaatas teda veidi noomivalt. „Ütleb naine, kes aitas mind üles kasvatada. Sa oled sama hea kui perekond. Ütle, mis sind muretsema paneb! Me ajame selle asja korda.“

Edith puudutas oma meelekohti, ilma et oleks enam teeselnud, nagu oleks kõik korras. „See pole mingi saladus, et Adam oli alati veidi pöörane.“

See oli veel *leebelt öeldud*. „Muidugi.“

„Noh, tundub, et tal oli ülikooli kolmanda kursuse kevadvaheajal *eriti* pöörane seiklus. Ta läks Cabosse... Cancúni... Ma ei mäleta enam,“ ütles Edith, rehmates käega. „Ta kohtus seal ühe tüdrukuga ja, noh, sa ju tead Adamit. Talle meeldisid naised.“

Paljud naised, parandas Violet teda mõttes.

„Kas... kas see naine ähvardab väljapressimisega?“ küsis Violet, üritades end tagasi hoida, et mitte paluda Edithil seda juba välja öelda.

„Ta on surnud.“

Violet võpatas, sest jahe teadaanne polnud tulnud mitte Edithilt, vaid kareda häälega mehelt nende selja taga.

Violet tõusis püsti, varjates selle sujuva liigutusega asjaolu, et ta süda peksles, kui ta otsis hääle omanikku.

Ta tardus paigale, nähes toa kaugemas otsas kaminasimsile toetuvat meest. Kuidas ta polnud teda tупpa astudes märganud, jäi arusaamatuks. Violet ei näinud teda hästi, sest mees seisis veidi varjus, kuid ta *olek* mõjus hiiglaslikult. Ta oli pikk ja väga *mehelik*, eriti veel Edith Rhodese detailirohke viktoriaanliku sisekujundusega salongis.

Kuid see mees ei paistnud isegi teadvat, mida salong tähendab. Ta kandis kulunud välimusega teksasid, pikkade käistega T-särki ja vanu saapaid ning üks asi oli täiesti selge: ta ei kuulunud siia.

„Lahkuge siit!“ sõnas Violet, haarates rahulikult ohjad. „Ma ei tea, kes te olete, aga te ei või siia sisse tormata, nagu mingi... nagu mingi...“

Mees kergitas ülbelt kulmu. *Nagu mis?*

„Violet.“ Edithi hääl oli vaikne.

Violet oleks tahtnud naisele otsa vaadata, aga näis, nagu oleks ta vóóra vihase, tusase pilgu kütkeis.

„Violet,“ ütles Edith, hääl veidi kindlam. „Ma tahaksin sind oma pojapojale tutvustada.“